

ת"פ 56051/02/17 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ע ב

בית משפט השלום בבאר שבע

10 ספטמבר 2017

ת"פ 56051-02-17 מדינת ישראל נ' ב(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י עו"ד שוחט

נגד
הנאשם
ע ב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד בן לולו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן ב - 11 עבירות התפרצות לדירת מגורים, נסיון להתפרצות לבית מגורים בכדי לבצע עבירה, 12 עבירות גניבה, 4 עבירות של הסגת גבול ועבירה של הונאה בכרטיס חיוב בהתאם לסעיפים 406(ב), 406(ב)+25, 384 ו-447(א) לחוק העונשין, וכן עבירה לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, בהתאמה.

על פי המתואר באישום 1- בתאריך 19.2.17, סמוך לשעה 4:15 הסיג הנאשם גבול לחצר ביתו של המתלונן, אלי כהן, ברח' חיים הזז 4/12 בבאר-שבע (להלן: "הבית") כשהוא מצויד במברג, מספרים ולובש כפפות. סמוך לאחר מכן, ניסה הנאשם להתפרץ לבית, בכך שניסה לפתוח את חלונו כדי לבצע גניבה. אז, התעורר המתלונן למשמע רעשים שגרם הנאשם, יצא מהבית והזעיק משטרה.

על פי המתואר באישום 2- בין התאריכים 18.2.17, סמוך לחצות לבין 19.2.17, סמוך לשעה 4:30, התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן, ציון לוי ברח' מונטיפיורי 14.2 בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון המטבח וחדר דרכו לבית כדי לבצע גניבה. באותו מעמד נגב הנאשם מתוך שידה בסלון את ארנקו של המתלונן שהכיל 3 כרטיסי אשראי, גיפט קארד, כרטיס בנק, כרטיסי קופ"ח, רישיון נהיגה ומסמכים שונים, בכך שנטל ונשאם.

על פי המתואר באישום 3- בין התאריכים **10.2.17** לבין **11.2.17**, בשעה 6:30, התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן ג נאמן ברח' רמב"ם בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון המפסת ונכנס דרכו כדי לבצע גניבה באות מעמד גנב הנאשם מהבית: שני תיקים, שלושה כרטיסי אשראי, 100 ₪ מזומן, רשיון נהיגה, כרטיס קופ"ח, מסמכים אישיים, תיקים עם מסמכי עבודה, שני מכנסי ג'ינס, ז'קט ושני מחשבים ניידים.

על פי המתואר באישום 4- בתאריך **16.2.17**, סמוך לשעה 3:00, התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת, אסיה יעל שעה, ברח' בזל 68/1 בבאר-שבע, בכך שפתח בכוח את תריס החלון וחדר השירותים ונכנס דרכו לבית כדי לבצע גניבה. באותה שעה המתלוננת ובעלה נמו את שנתם בבית. במעמד זה גנב הנאשם מהבית ארנק ובו מסמכים אישיים, 50 ₪ מזומן, טלפון סלולרי ומחשב נייד - בשווי של כ-3,500 ₪.

על פי המתואר באישום 5- בתאריך **11.2.17**, סמוך לשעה 4:00, התפרץ הנאשם לדירתו של המתלונן, יונתן פלח, ברח' בזל 2/2 בבאר-שבע, בכך שפירק את תריס חלון המטבח ונכנס דרכו לדירה כדי לבצע גניבה, זאת בשעה זהמתלונן ושני שותפיו לדירה נמו את שנתם. במעמד זה גנב הנאשם מהדירה מכשיר טלפון נייד וטאבלט.

על פי המתואר באישום 6- בתאריך **14.2.17**, סמוך לשעה 8:45, הסיג הנאשם גבוטל לביתו של המתלונן, יונתן לביד ברח' מגדלי מוכר ספרים 4/2 בבאר-שבע, בכך שפתח את דלת הבית אשר הייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס דרכה כדי לבצע גניבה.

על פי המתואר באישום 7- בתאריך **17.2.17**, סמוך לשעה 3:30, התפרץ הנאשם לביתה של המלוננת, חלבי שושנה, ברח' מגדלי מוכר ספרים 3/3 בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון ההזזה במטבח ונכנס דרכו לתוך הבית כדי לבצע גניבה, זאת שעה שדיירי הבית נמו את שנתם. באתו מעמד גנב הנאשם מתוך הבית מכשיר טלפון נייד מסוג סמסונג, תיק גב קטן שהכיל משקפי שמש, ת.ז., שלושה כרטיסי אשראי, מסמכים אישיים וכסף מזומן בסך של 400 דולר.

על פי המתואר באישום 8- בתאריך **13.2.17**, בין השעות 9:30 לבין השעה 14:00, התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן, מרצ'לו ברנר, ברחק חז"ל 25 בבאר-שבע, בכך שפתח את דלת הבית אשר הייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס לתוך הבית בכוונה לבצע גניבה, שעה המתלונן ישן. באותו מעמד גנב הנאשם מהבית רשיון נהיגה, כרטיס אשראי (להלן: "כרטיס החיוב") ותעודת זהות ע"ש המתלונן. סמוך לאחר מכן בין השעות 14:27-15:27, בבאר שבע, השתמש הנאשם בכרטיס החיוב בכוונה להונות בכך שביצע באמצעותו שמונה רכישות בבתי העסק "תכשיטי איילת השחר", "טוק מן פון", "חדד שמעון" ו-"עשאל פיצוחים" בסכום כולל של 10,895 ₪.

על פי המתואר באישום 9- בתאריך **15.1.17**, בין השעות 18:00 ל-19:00 התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת, דינורה קלימין, ברח' בצלאל 32/3 בבאר-שבע בכך שפתח את התריס ואת החלון בחדרה ונכנס דרכו לבית.

על פי המתואר באישום 10- בתאריך **12.1.17**, בין השעות 13:00-19:30, הסיג הנאשם גבול כדי לבצע גניבה בכך שנכנס לביתה של המתלוננת, רעות דעי, ברח' בן יהודה 11/4 בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון המטבח ונכנס דרכו לבית.

על פי המתואר באישום 11- בין התאריכים **6.2.17-7.2.17**, שעה 06:15, התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן, מירון יואב, ברח' בזל 26/3 בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון המרפסת בכוח ונכנס דרכו לבית. באותו מעמד, גנב הנאשם מהבית ארנק שהכיל כרטיסי אשראי וכסף מזומן בסך של כ-250 ₪.

על פי המתואר באישום 12- בתאריך **14.12.16**, בין השעות 12:00-20:00, התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת, בנימין אביב, ברח' ביאליק 11/4 בבאר-שבע, בכך שנטל את מפתח הבית מארון החשמל שבחדר המדרגות, פתח באמצעותו את דלת הבית ונכנס פנימה. באותו מעמד, גנב הנאשם מהבית שרשרת, ארבעה עגילי זהב, מחשב נייד, ארנק שהכיל כ-800 ₪ כסף מזומן ושלושה בקבוקי בושם.

על פי המתואר באישום 13- בתאריך 5.12.16, בין השעות 8:00-10:00, התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת, גילה בוקובזה, ברח' ביאליק 9/15 בבאר-שבע, בכך שלקח את מפתח הבית מארון החשמל בחדר המדרגות, פתח באמצעותו את הדלת ונכנס פנימה. באותו מעמד, גנב הנאשם מהבית מחשב נייד, תכשיטים מסוג צמידים, טבעות וגורמטים מזהב, ארנק ובו פנקס המחאות, ותצלומים של בני משפחת המתלוננת.

על פי המתואר באישום 14- בתאריך **4.1.17**, בין השעות 16:30 ל-21:30, התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן, אמליאנקו אלכסנדר, ברח' ביאליק 51/11 בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון הסלון ונכנס דרכו. באותו מעמד גנב הנאשם מתוך הבית תכשיטים שכללו כארבע טבעות, אחת מזהב, שרשרת זהב, כחמש שרשראות של חברת "מגנוליה" ושעון של חברת "DKNY".

על פי המתואר באישום 15- בתאריך **6.12.16**, בין השעות 2:00 ל-4:46, התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת, דבורה חסון, ברח' שלום עליכם 5/1 בבאר-שבע, בכך שפתח את חלון המטבח ונכנס דרכו לבית. באותו מעמד, גנב הנאשם מהבית תעודת חוגר ע"ש בתה של המתלוננת, כרטיס מתנה של חנות "זארה" מכשיר טלפון נייד מסוג "איפון 5" וכ-600 ₪ מזומן.

על פי המתואר באישום 16- בתאריך **23.12.16**, בין השעות 1:00-6:00, הסיג הנאשם גבול בכך שנכנס לביתו של המתלונן, אלעד בן אברהם, ברח' שמעוני 20/6 בבאר-שבע, בכך שפתח את דלת הביית שהייתה סגורה אך לא נעולה. באותו מעמד כנב הנאשם מהבית שני מחשבים ניידים, שני כרטיסי אשראי, תיק גב, ארנק ומזומן בסך של 50 ₪.

במסגרת הסדר הטיעון, לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו. לצד האמור לעיל, הוסכם כי בטרם יישמעו הטיעונים לעונש, יישלח הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, אשר התבקש על פי עתירת ההגנה ליתן דעתו לאפשרות של שילובו של הנאשם במסגרת טיפולית.

תסקיר שירות המבחן:

על פי האמור בתסקיר שירות המבחן, הנאשם בן 54, גרוש ואב לילדה כבת 21, עמה נותק הקשר עקב מעורבותו

הפליילית. טרם מעצרו התגורר בגפו כמספר חודשים. הנאשם גדל במשפחה קשת יום והוצא למסגרות חוץ ביתיות עקב פגיעה מינית ע"י מכר של המשפחה. הלה סיים 11 שנות לימוד, התגייס לצה"ל ושחרר טרם זמנו. מאז שחרורו ממאסרו האחרון ועד לחודש דצמבר 2016, עבד בעבודות אינסטליציה, ובחודשים האחרונים, על רקע חזרתו לצורך סמים, נותר מחוסר עבודה. הינו מוכר כנכה ע"י המל"ל. בבחינת משפחת מוצאו, הוריו של הנאשם נפטרו, והינו בקשר קרוב עם אחד מבין שבעת אחיו המנהלים כולם חיים תקינים.

ביחס לצריכת חומרים משני תודעה, מסר הנאשם כי נוהג לצרוך סמים מזה שנים רבות וניסה להשתלב בהליכים טיפוליים במסגרות שונות, כאשר עובר למעצרו הנוכחי, הצליח לשמור על "נקיון" מסמים במשך שנתיים, אולם על רקע משבר עם בת זוגו שב לצרוך סמים כחודש עובר לביצוע העבירות. כיום נוטל תחליף סם מסוג מתדון ועתיד לשוב לטיפול בתחליף סם מסוג סבוטקסון בטרם יכנס להליך טיפולי בבי"ח "קריית שלמה", שאליו נמצא מתאים ואף נקבע לו תאריך כניסה.

בהתייחס למעורבותו בעבירות שבעניינו, הודה הנאשם בביצוען, הביע צער ולקח אחריות. לדבריו, אלה בוצעו על רקע עזיבתו את עבודתו ושובו לצרוך סמים באופן אינטנסיבי, ועל מנת לממן את צריכת הסמים. שירות המבחן התרשם מכנותו של הנאשם אשר הביע עייפות מניהול אורח חייו העברייני ומהפגיעה באחר ובמשפחתו.

בבחינת קיומם של גורמי סיכוי לשיקום-התרשם שירות המבחן כי הנאשם עייף ממעורבותו הפליילית ומעונשי המאסר שריצה, ועל אף קשייו להתמיד בהימנעות מצריכת סמים, הינו מביע רצון להשתלב בהליך טיפולי ולהתחייב להליך שכזה.
בבחינת גורמי הסיכון להתנהגות עבריינית בעתיד- העריך שירות המבחן כי נסיבות חייו כפי שפורטו הובילו למצוא מענה בצריכת סמים ובמעורבות פליילית. על אף קשייו ואמירותיו המילוליות בדבר רצונו להיגמל, בפועל מתקשה למצוא כוחות להתמודדות עם התמכרותו. נתון זה, בשילוב המשברים הרגשיים שעובר והיעדר מעטפת תומכת, עלולים להוות מכשול בתהליך טיפולי ארוך טווח. לאור כל האמור, התרשם שירות המבחן כי הנאשם נזקק לטיפול ארוך טווח ומעמיק וסבר כי יש לקבוע לנאשם מועד כניסה חדש לביה"ח "קריית שלמה", שאליו נמצא מתאים כאמור. בסופם של דברים המליץ שירות המבחן לדחות הדיון ולהורות לשב"ס להעביר סיכום מידע רפואי, כפי דרישת ביה"ח, וזאת לצורך תיאום מועד כניסה חדש, וכן לצורך הגשת תסקיר משלים.

טיעוני הצדדים לעונש:

בטיעוניה הכתובים לעונש, הפנתה המאשימה לערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, פגיעה בקניינו, בטחונו, פרטיותו ורכושו של האדם. כך גם ציינה את הפגיעה בשגרת החיים ועוגמת הנפש הכרוכות בעבירות הרכוש, וכן את הסיכון האינהרנטי להידרדרות האירוע לאלים. אליבא דמאשימה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית ביותר, בשים לב לכמות העבירות, לפער הזמנים הקצר שבהן בוצעו, למניע הכספי שעומד בבסיסן, לאפקט המצטבר של רצף הפריצות והשפעתו על תחושת הביטחון של תושבי השכונות בהן פעל הנאשם. באשר לעבירות שעניינן גניבת המכשירים הסלולארים ומכשירי הטאבלט עמדה המאשימה על שימושם של המכשירים הללו אשר כבר מזמן אינם מתמצים בביצוע שיחות טלפון גרידא, אלא משמשים כמקום אחסון לנתונים, תמונות, מסמכים ומכאן על הפגיעה הרבה שנובעת מגניבתם.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחם נפרד לכל אישום או לקבוצת אישומים בהם מיוחס לנאשם ביצוע עבירות התפרצות בפער זמנים קצר. מעבר לכך ובאופן קונקרטי, ביחס לאישום הראשון, ציינה המאשימה לחומרא את קפיצתו של הנאשם מעבר לגדר, וכן את השימוש בכפפות, מספרים ומברג, כנתונים המלמדים על תעוזה ותכנון. עוד ביקשה לתת את הדעת לכך שהעבירה לא הושלמה אך בשל הרעש שגרם הנאשם אשר העיר את המתלונן וזה הזעיק משטרה, ולא בשל חרטה מצידו. עצם המפגש עם המתלונן מבטא את פוטנציאל התקלחות האירוע לאלים, וביתר שאת, נוכח הצטיידותו של הנאשם במספרים ומברג כאמור. אשר לאישום השלישי- ציינה המאשימה לחומרא את הטיפול שנדרש מהנאשם כדי להגיע לדירה, המצביע על תכנון וחשיבה מוקדמים; ביחס לאישום השמיני- הדגישה המאשימה את השימוש בכרטיס האשראי שגנב הנאשם, כחצי שעה לאחר גניבתו ולסכומים הגבוהים ששילם באמצעותו.

בגדריו של המתחמים, ביקשה המאשימה לתת משקל לעברו הפלילי המכביד של הנאשם המונה 16 רישומים קודמים במגוון תיקים, בדגש על עבירות רכוש, דבר המעיד על היותו של הנאשם רצידיוויסט שאינו נרתע מעונשי מאסר רבים, כמו גם מתקופות מאסר ממושכות.

המאשימה מתנגדת לשחרורו של הנאשם לחלופה טיפולית. ביחס לכך הפנתה המאשימה להיסטוריה הטיפולית שעבר הנאשם וכך גם למעידות קודמות שהתרחשו בעת משברים והכל חרף הזדמנויות רבות שקיבל. מכאן תהתה המאשימה ביחס לסיכויי הצלחת ההליך הטיפולי בפעם זו, לא כל שכן בשים לב לדברי שירות המבחן על הקושי של הנאשם לגייס כוחות פנימיים להתמודדות עם התמכרותו, בשילוב המשברים האישיים שעבר- כמכשול בטיפול ארוך טווח.

לאור האמור, סבורה המאשימה כי יש להעדיף את האינטרס הציבורי על פני האינטרס האישי-שיקומי של הנאשם. זו עתרה להשית על הנאשם עונשים ברף העליון של כל אחד מהמתחמים ובאופן מצטבר, וזאת לצד ענישה ענישה נילוות.

ב"כ הנאשם, מנגד, מיקד טיעונו בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהן, גילו הבוגר באופן יחסי (54), חלוף הזמן מאז הרשעתו האחרונה בשנת 2009 לאחר קבלת טיפול, עברו ההתמכרותי ותהליכים קשים שעבר במסגרות הטיפוליות. כך גם ביקש לקחת בחשבון את נטילת האחריות וההודאה במשטרה שבמהלכה סיפר על מעורבותו בכל התיקים המפורטים בכתב האישום. הודאה זו אליבא הגנה מקבלת משנה תוקף בשים לב לכך שברבים מהתיקים לא היו בידי המשטרה ראיות להגשת כתב האישום ואף לא תלונות. הודאה זו מלמדת אף היא על רצונו של הנאשם לפתוח דף חדש בחייו ולעבור הליך גמילה משמעותי.

עוד נטען על ידי הסנגור כי מבלי להפחית מחומרת המעשים, יש לקחת בחשבון כי מעשיו של הנאשם נבעו מכורח המצוקה שאליה נקלע בעקבות המשבר הזוגי ומות אחותו, שהביאוהו חזרה אל עולם הסמים. מדובר במי שמאס מאורח החיים העברייני וכעת זועק לעזרה.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, נטען כי נוכח זהות העבירות, הטווח הקצר שבין ביצוען, היותו של הנאשם תחת השפעת סמים אשר גרמה לטשטוש זמנים, אזי שיש לקבוע מתחם עונש כולל לכל העבירות. כמו כן, אין מדובר בעבירות שנעשו בתחכום, לא נגרם לדירות וחלק מהרכוש אף הוחזר. ביחס לאישום 8 נטען עוד כי הרכוש שקנה הנאשם באמצעות

כרטיס האשראי הגנוב לא נמסר לידיו כלל. לאור כל האמור, סבור ב"כ הנאשם כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולתת לנאשם הזדמנות נוספת בדמות שילובו במסרת טיפולית מחוץ לכתלי הכלא, אשר ידועה ככזו המקנה כישורים וכלים שאין במסגרות בכלא.

הנאשם בדבריו לעונש הביע צער וחרטה על מעשיו. הלה שיתף בחוויה הטראומטית שעבר על ידי שכנו ועל היותה גורם עיקרי למעורבותו בפלילים. עוד שיתף על כל שמאס בעולם הסמים והעולם הפלילי ובכך שמעידתו לאחר כחמש שנות "ניקיון" לצד עבודה מסודרת נבעה בעקבות מות אחותו. זה ביקש הזדמנות אחרונה בשילובו בקהילה טיפולית מחוץ לכתלי בית הסוהר.

דין והכרעה:

טרם בית המשפט יידרש לשאלת גזירת העונש, שומה להכריע בעתירת ההגנה להורות על שחרורו של הנאשם כפי המלצת שירות המבחן לחלופה טיפולית ולדחות את גזירת העונש בהתאם.

בפתח דבר ייאמר סופו, ולפיו לא מצאתי בנסיבותיו של תיק זה ובנסיבותיו של הנאשם שלפני להורות על שחרורו לחלופה טיפולית ואנמק: במישור העקרוני וביחס שבין שיקולי הענישה השונים, אין מחלוקת בדבר חשיבותו של ההליך השיקומי בהליך הפלילי. לא בכדי, לאחר תיקון 113, הליך שיקום מוצלח מאפשר חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. בצד האמור לעיל, אין לומר כי הליך השיקום הינו רכיב בלעדי ובלבדי אשר מקבל את הבכורה. כך גם אין לומר כי יתר שיקולי הענישה בכללם עיקרון הגמול נסוגים מפני הליכי שיקום.

ברע"פ 7572/12 **קמאל הזייל נ' מדינת ישראל** (23.10.12), נדרש בית המשפט העליון ליחס בין שיקולי הענישה, לאחר תיקון 113, בעניינו של מי שהורשע בעבירת סמים. באותו עניין ציין כב' השופט שוהם: **"בניגוד לטענת ב"כ המבקש, המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקומים על פני שיקולים אחרים, כגון שמירה על שלום הציבור או שיקולים של הרתעת נאשמים"** (ר' פסקה 14).

יתר על כן, במסגרת ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י, בית המשפט העליון נדרש פעם נוספת ליחס בין שיקולי ענישה שונים. בפסק דין זה, כב' השופט סולברג, מחווה דעתו כי לא זו בלבד שאין עדיפות לשיקול השיקום, אלא שעל פני הדברים תיקון 113 נותן עדיפות לעיקרון הגמול:

"מקרב מטרות הענישה השונות, תיקון 113 מעניק בכורה, אם כי לא בלעדיות, לעקרון ההלימות, הוא - עקרון הגמול (ע"פ 1523/10 פלונת נ' מדינת ישראל, דברי השופט רובינשטיין בפסקאות י"ז-י"ט [...]) על-פי עקרון זה, העונש הראוי לעבריין נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו, ובלשונו של חוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו... (סעיף 40ב). זהו העיקרון המנחה."

דברים אלו מצטרפים לדברי כב' השופט רובינשטיין:

דומה כי בשימוש במונחי ההלימה והגמול ביקש מציע הצעת החוק מתחילה לאותת לבתי המשפט - לבד מן המסר המרכזי של שוויון ואחידות ככל הניתן בענישה, הטבוע ברעיון ההבניה - כי אינו שבע רצון מן הענישה הקיימת. דעת הרוב בדו"ח ועדת השופט גולדברג (שהייתה לי הזכות להיות חבר בה והשתייכתי לאותו רוב), הציעה את "עקרון ההלימה", שהובן כמתן בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, תוך מניית נסיבות מחמירות ומקלות מאזנות לפי המקרה. דעת המיעוט הציעה קביעת עונשי מינימום.

ובהמשך:

את הדברים הבאים כותב אני בדחילו ורחימו. הרושם המצטבר הוא שהכוונה מתחילה בתיקון 113 הייתה במהותה הכללית לגישה מחמירה יותר לענישה, כעולה מדברי שר המשפטים בקריאה הראשונה, עם שלא נזנחו הרכיבים האחרים, ובהם השיקום. נזכור כי הגמול אינו מלה ריקה; הוא מסמל במשפט העברי - למשל - את התפיסה של "מידה כנגד מידה", גם אם כמובן לא "עין תחת עין" (שמות כ"א, כ"ד) במובן המקורי הממשי - רוצה לומר, חומרת העבירה מחמירה את העונש.

על רקע האמור לעיל אשר יש לראותו כ - "קריאת כיוון", יש לבחון את נסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה ואת מאפייניו האישיים של הנאשם אשר כמכלול מובילים למסקנה כי אין להורות על שחרורו של הנאשם למסגרת טיפולית.

ראש וראשונה יש לתת משקל לעבירות בהן הורשע וריבויין. עיון בכתב האישום המתוקן מלמד כי גם לאחר תיקונו, עניין לנו בעבירות רכוש בהיקף חריג המגיע לכדי 16 אישומים של התפרצות גניבה והסגת גבול לבתי מגורים. כשזו תמונת הדברים, הרי שעיקרון הגמול וההלימה מקבל משנה תוקף. נגזר מכך, שאין המדובר במי שביחס אליו מונח "על הכף" עונש מאסר קצר אשר בנסיבות העניין ולטובת הליך השיקום, ניתן להפחית ממשקלו.

יתירה מכך, מדובר בנאשם רציוניסטי אשר גם אם פסק מלבצע עבירות בשנים האחרונות, הרי כפי שיפורט בהמשך, לכל אורך חייו פגע פגיעה קשה, חוזרת ונישנית בציבור בדגש על עבירות רכוש, אך לא רק. הנאשם עשה כן גם לאחר שעל פי הנטען עבר הליכים טיפוליים כאלה ואחרים. משכך, מקום בו אין לנאשם זכות קנויה לעבור הליך טיפולי מחוץ לכותלי הכלא, הנטייה להעדיף את האינטרס הפרטי השיקומי שלו, על פני עקרון הגמול וההלימה תקטן אף יותר. הדברים אמורים גם אם יכול ובעתיד הליך שיקומי מוצלח, יהיה בו כדי לפעול לטובת הכלל לתקופה כזו או אחרת.

זאת ועוד, הגם שאנו נמצאים במסגרת התיק העיקרי ולא בהליך המעצר, והגם שאנו נמצאים בשלב שבו הנאשם כבר הודה והורשע, אין פירוש הדבר שרבים מהעקרונות המנחים את בית המשפט בנוגע לשחרורו של נאשם לחלופה טיפולית בשלב המעצר (כפי שנקבעו בהלכת סויסה), אינם רלוונטיים, גם אם לא במלואם. הדברים מכוונים בענייננו בעיקר לסיכויי הצלחת ההליך הטיפולי אשר בענייננו אינם מעודדים.

בהקשר לכך, אין המדבר בנאשם צעיר שזוהי לו הסתבכותו הראשונה וזוהי לו הזדמנותו הראשונה לעבור הליך טיפולי.

הנאשם כבן 54 שכל חייו ביצע עבירות פליליות, בין היתר על רקע התמכרותו לסמים. הנאשם עבר הליכים טיפוליים שגם אם הביאו אותו לחדול תקופות מסוימות מביצוע עבירות פליליות, לא הוציאו אותו ממעגל החיים העברייני. בתסקיר שירות המבחן מצוין כי הנאשם ערך ניסיונות טיפוליים במסגרות טיפוליות בקהילה, מרכז יום, אשפוזיות פרטיות אשפוזיות ממשלתיות והוסטל בסיוע רש"א. עצם כישלונות טיפוליים אלו מלמדים בעקיפין על סיכויי הצלחה שאינם מן הגבוהים גם בזו הפעם. אין פירוש הדבר שעל הנאשם לחדול מלנסות להיגמל מהתמכרותו לסמים שדירדרה את חייו אל פי פחת, אלא כאשר מנגד עליו לתת את הדין על מעשיו וכאשר מנגד עומד עיקרון הגמול, או אז נדמה כי לכל הפחות על בית המשפט להתרשם שסיכויי ההצלחה הינם טובים אם לא למעלה מכך.

בעניין אחרון זה, אכן שירות המבחן מציין כי הוא מתרשם מכנות דבריו של הנאשם בדבר אכזבתו מההתנהלות האמורה בכתב האישום ומהעייפות מניהול אורח חיים עברייני. יחד עם זאת, ולצד האמור לעיל, שירות המבחן מצביע על מספר פרמטרים אשר מלמדים כי סיכויי הצלחת ההליך הטיפולי אינם גבוהים. נהפוך הוא. בהקשר לכך, שירות המבחן מציין כי חרף אמירות מילוליות בדבר רצון להיגמל. "הנאשם עדיין מתקשה למצוא את הכוחות הפנימיים להתמודדות אמיתית וכנה עם התמכרותו". עוד מצוין כי זה מתקשה למצוא כוחות להתמודדות עם חלקים כואבים באישיותו או חשיפה אמיתית שתסייע לו בהליך הגמילה. הלכה למעשה, שירות המבחן סבור כי נתוניו של הנאשם עלולים לשמש מכשלה בהליך טיפולי ארוך טווח כפי שזה עותר לו וזאת בשים לב למשברים הרגשיים שעבר בשילוב היותו דל כוחות.

אם בכל אלה לא די, הרי שאליבא שירות המבחן בעניינו של הנאשם נפקד פרמטר חשוב להצלחת ההליך הטיפולי הנוגע להיעדרה של מעטפת משפחתית תומכת. לא בכדי שירות המבחן אינו מציין כי סיכויי ההצלחה גבוהים וכל שמצוין הוא כי יש מקום לבחון התאמתו של הנאשם להליך שכזה.

לא בשולי הדברים, הנאשם מצוי תקופה ארוכה במעצר. נכון למועד כתיבת התסקיר האחרון, עולה כי הנאשם לא מצא לנכון לפנות בבקשה להשתלב בתהליך טיפולי בין כותלי הכלא שכן זה רואה את הפיתרון לבעיותיו בהליך טיפולי מחוץ לכותלי המעצר.

גישה זו של הנאשם, אשר לא אחת מוצאת ביטוי בטיעונים הנושאים אופי דומה ולפיהם לא ניתן להיגמל בכלא, אינה מקובלת על בית המשפט כלל ועיקר. ניתן גם ניתן להיות בין כותלי הכלא מבלי להשתמש בסמים. ניתן גם ניתן להיות בין כותלי הכלא ולעבור הליך טיפולי, אפילו הסמים זמינים לאסיר כפי שהם זמינים, גם מחוצה לו. מי אשר באמת ובתמים מעוניין לעבור הליך גמילה אינו מציב תנאים, לא כל שכן מחליט כי אך ורק הליך גמילה מחוץ לכלא הוא זה שיכול לתת מענה לאותה התמכרות. דברים שנאמרו על-ידי בית-המשפט העליון ברע"פ 5655/13 **עמרם טל נ' מדינת ישראל** ויפים לעניינינו:

על כל אלה יש להוסיף כי בפני המבקש לא ניצבות שתי דרכים בלבד - דרך השיקום והחזרה לחיים נורמטיביים ודרך המאסר והפשע. דרך נוספת, שהיא דרך המלך בנסיבות מצערות כגון אלה שלפנינו, היא הדרך של המשך שיקומו תוך ריצוי מאסרו, באמצעות התוכניות הטיפוליות השונות המוצעות בבית הסוהר. מתסקיר שירות המבחן עולה כי המבקש החל להבין את הפסול שבמעשיו ומבקש לתקן את דרכיו, ויש לקוות כי דרך שלישית זו - היא הדרך הישרה שיבור לו המבקש. בכל מקרה, על המבקש להבין שלמעשים פליליים יש השלכות, ושהעונש שנגזר עליו מידתי והולם.

הערה אחרונה טרם סיום פרק זה נוגעת לכך שמשמעות העדפת ההליך השיקומי בענייננו של הנאשם תביא לכך שהוא ישוחרר מהמעצר בו הוא מצוי כעת עד תום ההליכים נגדו ויעבור ההליך בעודו משוחרר, ובכך יעמיד את ביטחון הציבור ורכושו בסכנה. הדברים אמורים גם אם זה יהיה מצוי בפיקוח כזה או אחר בשלבים הראשוניים של ההליך (שכן החל משלב ב' הנאשם מתחיל לבצע פעולות ללא פיקוח ובהמשך עובר אף להתגורר בהוסטל לבדו). ברע"פ 8594/04 שדן באפשרות גמילה של נאשם שיוחס לו עבירות רכוש מציין בית המשפט כי אין לנאשם זכות קנויה לעבור גמילה מחוץ לכלא ומוסיף: "

הגמילה מסמים מחוץ לכותלי הכלא היא פריבילגיה מיוחדת העומדת לנאשם בנסיבות יוצאות דופן שאינן מתקיימות כאן. במקרה זה, חומרת המעשים והחומרה מהם ומן העבר הפלילי הקודם מצדיקים את ישיבתו של המבקש בכלא וריצוי עונש המאסר שגזר עליו, תוך הגנה על הציבור מפני פגיעתו הרבה. אם יבקש באופן אמיתי להיגמל מהתמכרותו יש להניח שיפתחו בפניו שערי הגמילה גם בין כותלי הכלא.

המלצת שירות המבחן, כשמה כן היא, ובית המשפט אשר מחוייב למכלול שיקולי ענישה לרבות האינטרס הציבורי אינו מחוייב לה. הדברים אמורים קל וחומר כאשר גם המלצה זו מסוייגת ולמעלה מכך. לאור כל האמור עתירתו של הנאשם להשתחרר להליך גמילה במסגרת טיפולית, נדחית.

לגופם של דברים, בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בענייננו סבורני כי יש לקבוע מתחם נפרד ביחס לכל אחד מן האישומים. ובמה דברים אמורים

הגם שמדובר בעבירות אשר מבוצעות בסמיכות זמנים יחסית, עדיין כל אחד מהאישומים מבוצע ביום אחר כאשר גם ביחס לאלא שמבוצעים בהפרשי שעות, על דרך כלל מדובר בעבירות שמבוצעות האחת בלילה והשניה ביום למחרת ולהיפך. המדובר בעבירות שמבוצעות כלפי קורבנות שונים, עבירות שמתפרסות על פני למעלה מחודשיים וחצי. כאן המקום להדגיש כי גם אם המדובר בעבירות שחלקן מבוצעות בהפרש זמנים קצר, עדיין אין המדובר במי שלכאורה עובד מבניין אחד לאחר, אלא עבירות שמבוצעות בחלקים שונים של העיר, לעיתים במרחק של קילומטרים מדירה אחת לשנייה.

יתר על כן, אפילו הנאשם מבצע את המיוחס לו על רקע התמכרותו לסמים, בית המשפט מתקשה לראות בהתפרצויות לצורך מימון סם "כתוכנית עבריינית אחת" וממילא אין לו לבית המשפט נתונים שילמדו על התנהלות סדורה של הנאשם במסגרת אותה תוכנית עבריינית, למעט דבר ההתמכרות.

למעלה מן הצורך וברמה הרעיונית ישנו קושי מסוים בנקיטה במתווה שלפיו מי אשר עוסק בביצוע עבירות פליליות באופן תדיר ורצוף יזכה להקלה בקביעת מתחם כולל על פני מי אשר מבצע עבירות באופן ספורדי. עוד בהקשר לכך ראה ניתוח המעמיק של כב' השופט אבינור במסגרת ת"פ 1382-09-13 שם נקבע מתחם נפרד לכל התפרצות שבוצעה על ידי מספר נאשמים כחלק מקשירת קשר. כמו כן ראה ת"פ 44080-05-16 (שלום רחובות) וכן ת"פ 4504-11-15 (שלום פתח תקווה) בהם בתי משפט ראו לקבוע מתחם נפרד לכל התפרצות, הגם שחלקן התבצעו בסמיכות זמנים

כבר עתה יוקדם המאחר ויצוין כי אפילו בית המשפט ייקבע מתחם נפרד לכל אישום הלכה למעשה לא יהיה בכך כדי לשנות באופן מהותי את התוצאה הסופית שכן בסופם של דברים אין לערוך חישוב אריתמטי ובהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, בית המשפט יחפוף את העונשים שייגזרו על הנאשם בגדרי כל אחד מהמתחמים, באופן שתישמר פרופורציה בין מכלול אשמו של הנאשם וחומרת מעשיו לבין העונש שייגזר עליו.

בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והסגת גבול פגע הנאשם בערכים המוגנים של ביטחון הציבור, קניינו, שלמות גופו וכן הזכות לפרטיות. עוד יש במעשיו של הנאשם כדי לפגוע בערכים שעניינם הסדר הציבורי ושלטון החוק.

על הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה ראה רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011):

"עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, יגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר".

עוד אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

ראו גם ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה (31.12.08) ; ראה גם רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08) ; עפ"ג 55598-02-13 מדינת ישראל נ' אדרי (19.5.13) ; בש"פ 54/10 מסארה נ' מדינת ישראל (8.1.13) אשר על אף שהדברים שם נאמרו במסגרת הליך מעצר, רלוונטיים הם אף לסוגיית הענישה בכללותה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההתפרצות לדירה: הרי שעל דרך הכלל, דינם של מי שחטאו בעבירות בכגון דא, להישלח לתקופות מאסר שתחילתן 10 חודשים ויכול ויגיעו לכדי שנתיים וחצי ויותר, כך ראה בין היתר: רע"פ 4352/13 פלוני נ' מדינת ישראל, רע"פ 509/11 אבו עדיה נ' מדינת ישראל, רע"פ 3228/12 א' יבגני וסילנקו נ' מדינת ישראל, רע"פ, דימטרי שלפמן נ' מדינת ישראל, רע"פ 2037/08 משיח באזוב נ' מדינת ישראל, רע"פ 7278/10 שאולוב נ' מדינת ישראל, עפ"ג 10297-05-13 אמיל חסן נ' מדינת ישראל, עפ"ג מדינת ישראל 24297-10-09 מדינת ישראל נ' עואד אבו רקייק, ת"פ 40949-0413 מדינת ישראל נ' אלמלך, ת"פ 7177-13-12 מדינת ישראל נ' גיא שמש.

ככל שהדבר נוגע לעבירות של הסגת גבול הרי שהפסיקה נעה בין מאסר מותנה וקנס לבין עונשי מאסר בפועל

קצרים שיכול ויגיעו לכדי מספר חודשים: כך ראה בין היתר ת"פ 2689-08 מדינת ישראל נ' בר מעוז, ת"פ 3333-09 מדינת ישראל נ' נביל כוויס, ת"פ 2505-07 מדינת ישראל נ' אהרון יהלומי- בוחבוס.

בטרם בית המשפט יידרש לנסיבות ביצוע העבירה, ומידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים יש להקדים ולציין כי למעט אישומים 9, 10, 6 ו-16 בכל יתרת האישומים מדובר בעבירות של התפרצות לדירת מגורים. גם באישומים שצוינו לעיל, אפילו שונתה העבירה להסגת גבול, הרי שזו נמצאת במדרג הגבוה של עבירות אלו באשר חרף שינוי הוראת החיקוק הלכה למעשה עובדות כתב האישום מגלמות בתוכן עבירת התפרצות, בפרט כאשר בהמשכם של דברים מתואר כי הנאשם גנב בחלק מהמקרים רכוש מתוך הבית. כך לשם הדוגמא מיוחס לנאשם באישום 6 שפתח את דלת הבית אשר הייתה סגורה אך לא נעולה. כך מיוחס לנאשם באישום 10 שפתח את חלון המטבח ונכנס דרכו לבית המתלוננת, ובדומה באישום מס' 16 מיוחס לנאשם שפתח את דלת הבית אשר הייתה סגורה אך לא נעולה.

חרף הקושי בתיאור עובדות כתב האישום (אשר מקימות כאמור עבירות אחרות), בית-המשפט לא ייתעלם מן השינוי לקולא שנעשה בהוראות החיקוק, והדבר ימצא ביטוי בקביעת מתחם עונש הולם מקל יותר. הבחנה נוספת תמצא ביטוי בחלקם של האישומים בשים לב לשאלה אם נגנב רכוש אם לאו, וכן נסיבות קונקרטיות שיצדיקו מתחם שונה.

בהינתן האמור לעיל, מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית וקשה. ראש וראשונה בית המשפט נותן דעתו לריבוי המעשים והעבירות שאותן ביצע הנאשם על פני תקופה של כחודשיים. כל אחד מהקורבנות נפגע ספציפית מאותה התפרצות, וכמכלול תחושת הביטחון של הציבור נפגעת קשות באשר חדשות לבקרים זה מתעורר לגלות או מגיע לביתו לגלות שרכושו נבזז ונפגעה פרטיותו.

הנאשם לוקח מכל הבא ליד ואינו בוחל ברכוש שאותו הוא נוטל עימו. לא אחת, המדובר במחשבים, במכשירי טלפון נייד או בטבלטים (אישום 4, 5, 7, 12, 13, 15 ו-16). ביחס למכשירים אלו הרי שגם בלי שמובאות ראיות לכך ניתן לומר כי שווים אינו מבוטל ויכול ויגיע לא אחת לאלפי שקלים. יתר על כן, גנבתם של מכשירים אלו מגלמת בתוכה לעיתים קרובות פגיעה ממשית בפרטיותו של אדם באשר אלו נושאים בחובם צילומים, סיסמאות, פרטי חשבונות בנק וכן נתונים אישיים רבים אשר הימצאותם בידי הנאשם או אלה שמכר להם את שללו, יכולה להביא לפגיעה ממשית בפרטיות הקורבנות.

הנאשם כאמור אינו מסתפק אך ורק במכשירים אלקטרוניים, ולעיתים לוקח תכשיטים רבים, כרטיסים, כסף מזומן, המחאות, לרבות כרטיסי חיוב ותעודות אישיות (ר' בין היתר אישום 2, 3, 7, 11, 12, 13, 14, 15 ו-16). באישום מס' 8 נוטל הנאשם את כרטיס האשראי של המתלונן ומייד בסמוך לאחר ובפרק זמן של כשעה בלבד מבצע רכישות בשווי של למעלה מ-10,000 ₪. יש להניח כי "בולמוס קניות" זה נעשה מתוך ידיעה כי לכשתגלה הגנבה ייחסם הכרטיס ולא יהיה בו כל ערך.

כפי שהנאשם אינו מגביל עצמו לטיב הרכוש כך גם זה אינו מגביל עצמו לשעות שבהן הוא מתפרץ לבתים, באשר חלקן של ההתפרצויות מבוצעות בשעות הבוקר, חלקן בשעות הצהריים וחלקן בשעות הלילה כאשר מי מדיירי הבית נמים את

שנתם ור' בהקשר לכך אישומים 1, 4, 5 ו-8.

במרביתם של האישומים השתמש הנאשם בשיטה דומה של כניסה לבתים באמצעות פתיחת חלון, כאשר באישום 5 אף פירק את התריס. באישומים 6 ו-8 נכנס הנאשם אל הבתים באמצעות פתיחת דלת הכניסה אשר הייתה סגורה אך לא נעולה, באישומים 12 ו-13 פתח את דלתות הבית שהיו נעולות באמצעות מפתח שלקח מארון החשמל שמחוץ להם. הנאשם נעזר באישום הראשון כשהוא מצויד במברג, במספרים ובכפפות, ובכך מעיד על עצמו כמי שפועל בתכנון ובמחשבה תחילה. בכל אחת מהשיטות הפגין הנאשם מיומנות וניכר כי תחום עבירות הרכוש אינו זר לו.

רצף ההתפרצויות הרבות, חלקן בהפרש של ימים בודדים מלמד גם על התעוזה של הנאשם, שלא לומר על הביטחון הרב שאותו הוא חש לשוב פעם אחר פעם לפגוע ברכוש הזולת חרף הסיכון מבחינתו להיתפס. לא בכדי עבירות אלו הוגדרו לא אחת בפסיקה כקלות לביצוע וקשות לגילוי.

הנאשם מבצע את המיוחס לו על-פי דבריו לצורך מימון צריכת הסם. ביחס לכך יש לומר כי להתרשמות בית-המשפט ועל רקע האמור בכתב האישום, אין המדובר בנרקומן אשר פועל באופן אימפולסיבי ללא מחשבה מתוך דחף בלתי-נשלט, כפי שלא אחת מוצאים ביטוי בכתבי אישום שבהם נרקומנים שוברים לעיני כול את שמשות המכונית ואז נוטלים רכוש. אפילו צריכת הסם היא זו שהביאה אותו תו לפעול כפי שפעל אין בכך כדי להקל עימו באשר זה שיעבד את רכוש הציבור כחלק מאותה התמכרות.

אומנם מדובר בעבירות רכוש. יחד עם זאת וכידוע, אלו יכול ותתדרדרנה לכדי אלימות של ממש היה ומי מהקורבנות ינסה למנוע את גזלת רכושו של הנאשם או את בריחתו עד להגעת כוחות משטרה, והיו דברים מעולם.

מנגד ולקולא, המדובר בהתפרצויות יחידניות של הנאשם לבדו, ללא כל סיוע של אחר או שימוש בעזרים ובכלי פריצה יעודיים. כך גם לא עולה תחום באופן ביצוע מעשיו. באישומים 1, 6, 9 ו-10 לא נגב רכוש אגב ההתפרצות לבית והסגת הגבול, וכך גם לא נגרם נזק בבית. עוד ולקולא יש לתת את הדעת לכך שעבירת ההתפרצות באישום 1 לא הושלמה במלואה, ונותרה בגדר נסיון בלבד.

מכל המקובץ לעיל הינני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין אישומים 2, 3, 4, 5, 7, 11, 12, 13, 14, 15, שעניינם התפרצות לדירת מגורים וגנבה, נע בין 12 ל-24 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון שעניינו הסגת גבול וניסיון התפרצות נע בין 10 ל-20 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם ביחס לאישומים 6 ו-10 שעניינם הסגת גבול נע בין 6 ל-12 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם ביחס לאישום 8 שעניינו התפרצות לדירת מגורים, גנבה והונאה בכרטיס חיוב נע בין 14 ל-28 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם ביחס לאישום 9 שעניינו התפרצות בלבד נע בין 8 ל-18 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם ביחס לאישום 16 שעניינו הסגת גבול וגנבה נע בין 9 ל-18 חודשים מאסר בפועל.

בגדיו של המתחם ולקולא יש לקחת בחשבון את הודאתו של הנאשם שיש בה משום הבעת חרטה ונטילת אחריות, כפי שהדברים גם עולים מדבריו לעונש. כך גם יש בהודאה זו כדי לחסוך בזמן שיפוטי רב, בשים לב לכמות האישומים והעדים בתיק. להודאה זו יש לתת משקל נוסף מעבר לרגיל וזאת בשים לב לטיעוני ההגנה שלפיהם הנאשם הוא זה שפתח סגור ליבו בחקירה וסיפר על מעורבותו במרביתם של כתבי האישום, כאשר לא היו בידי המשטרה די ראיות לכך ובחלקם של המקרים אף לא תלונות.

כמו כן, לא נעלמו מעיני בית המשפט גילו הבוגר של הנאשם וכן נסיבות חייו הקשות, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, בכללן הטראומה שעבר בילדותו, ניתוק הקשר עם בתו, מות אחותו, היעדר מעטפת תומכת וניהול אורח חיים התמכרותי לצד עליות ומורדות בהליכים טיפוליים קודמים. לצד האמור, לא אתן את מלוא המשקל לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, שכן ההתחשבות בנסיבות אלו הולכת ופוחתת ככל שהנאשם צובר לחובתו הרשעות קודמות. והלה צובר.

כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, וכן מדברי הנאשם עצמו, הרקע למעשים נבע מחזרתו של הנאשם לשימוש בסמים על רקע משבר אישי. יש להצר על כך שהנאשם מצא מזור ומרפא בסם, וכנגזרת מכך שב לבצע עבירות פליליות לצורך מימון הסם. אין מדובר בהליך בלתי-נשלט וכתוב מראש, ודווקא מתוך ניסיון העבר היה על הנאשם לפנות לעזרה טרם הסתבכותו בפלילים.

לחומרה יש לתת משקל לא מבוטל לעברו הפלילי המכביד של הנאשם המונה 16 רישומים פליליים משנת 1980 ואילך בדגש על עבירות רכוש, אלימות וסמים, כשאף בלי להידרש לגזרי הדין ניתן ללמוד על הקשר בין צריכת הסם לעבירות שאותן ביצע הנאשם לצורך מימונו. לא אמנה את כל עברו הפלילי ואתייחס רק לגזרי הדין שבהם הושתו עליו עונשי מאסר ממושכים:

בשנת 2009 במסגרת ת"פ 4174-2009 נגזרו על הנאשם **חמש שנות מאסר** בפועל בגין שורת עבירות של התפרצות לדירות מגורים וגנבה.

בשנת 2004 במסגרת ת"פ 2293-2003 נדון ל **20 חודשי מאסר בפועל** בגין עבירה של סחר בסם מסוכן.

בשנת 1999 במסגרת ת"פ 40360-199 הורשע בעבירה של החזקת סכין, גניבה ותקיפה לשם שוד ונדון ל **20 חודשים מאסר בפועל**.

בשנת 1994 - ת"פ 28/94 הורשע הנאשם בעבירת שוד, חטיפת ארנקים (מספר עבירות), תקיפה כדי לגנוב, גניבה מרכב, כניסה למגורים - ונדון ל **6 שנות מאסר בפועל**.

בשנת 1990 במסגרת ת"פ 333-1990 נגזרו על הנאשם **3 שנות מאסר בפועל** בגין ביצוע עבירות התפרצות, חטיפת ארנקים, שימוש בסם מסוכן, כניסה למגורים, ובריחה ממשמר חוקי.

בשנת 1989 - נגזרו על הנאשם שנתיים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירת התפרצות למגורים.

בשנים **1987, 1984, 1983, 1982 ו-1980** - נגזרו על הנאשם עונשי מאסר בני שנה ו-6 חודשים, מאסר

צא ולמד כי מדובר בעבריו רכוש רצידי וויסט שפועל בעולם הפלילי עשרות שנים ללא כל מורא מפני החוק וללא הרתעה מעונשי מאסר ממושכים ככל שיהיו, תוך שהפך את העיסוק הפלילי כדרך חיים.

לצד האמור לעיל, משקלו של עבר זה ימותן ואף באופן משמעותי וזאת בשים לב לכך שהרשעתו האחרונה בעבירות רכוש ובכלל הנה בגין מעשים משנת 2009 וכי מאז שחרורו מהכלא בשנת 2013 לא נרשמו לחובתו הרשעות נוספות.

כפי שפורט בפתיח, בית המשפט לא מצא לנכון להורות על שליחתו של הנאשם לקהילה טיפולית סגורה. הלה לא השתלב בהליך טיפולי אגב מעצרו וממילא אין לדבר על הליך שכזה שיצדיק חריגה מטה ממתחם העונש ההולם.

שילוב המקובץ לעיל יש בו כדי למקם את עונשו של הנאשם במרכזם של כל אחד מן המתחמים שאותם קבע בית המשפט. ודוק, חישוב אריתמטי של עונשים אלו יכול והיה מביא את עונשו של הנאשם לכדי למעלה מעשר שנות מאסר ואף הרבה מעבר לכך. כפי שצוין בפתח הדיון בסופם של דברים יבצע בית המשפט חפיפה ואף חפיפה משמעותית של העונשים כאמור בסעיף 40(ג) לחוק העונשין. בכך גם ינתן ביטוי נוסף לסמיכות האירועים אשר מחד גיסא לא הביאו את בית המשפט לקבוע מתחם נפרד לכל עונש ומאידך גיסא ימצאו ביטוי בקביעת עונש כולל. מתווה זה לא יהיה בו כדי לחתור גם תחת קביעתם של מתחמים נפרדים כפי שנכון היה לקבוע ביחס לכל אחד מן האישומים.

בעבירות רכוש יש צורך בהטלת עיצומים כספיים כואבים, שיהיה בהם כדי ללמד בדבר חוסר הכדאיות בצבירת רכוש על חשבון הזולת. בעניינו של הנאשם שבפניי, נוכח מצבו הסוציו-אקונומי, ומטעמים שלפנים משורת הדין, הקנס והפיצוי יהיו סמליים וזאת על רקע היקף הנזק שגרם לזולת.

לאור המקובץ לעיל הינני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 70 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 19.2.17
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון;
- ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע;
- ה. 2,000 ₪ קנס או 10 ימים מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.20
- ז. 750 ₪ פיצוי לכל אחד מעדי התביעה הבאים: 5, 2, 6, 10, 1, 13, 9, 8, 17, 7, 3, 18, 4, 12. ובסך-הכול - 11,250 ₪ פיצוי שישולמו עד ליום 1.1.19.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעת.

ניתנה והודעה היום י"ט אלול תשע"ז, 10/09/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט